

LEGENDEN

... om den heliga katten

Legenden om Burmas heliga katter har i olika skrifter varierat något, men på alla väsentliga punkter har den återgivits utan några större variationer

Jag vill här återge den version som var införd i Birmasällskapetets medlemstidning, Birma Aktuellts allra första nummer 1977. Legenden är hämtad från "Los Amis Les Chats" (Våra vänner katterna), en bok av Marcel Reney. Den har översatts till engelska av Sheryl van Gundy och därefter till svenska av okänd översättare. Här återges den legend som berättades för den engelske majoren, Sir Russel Gordon.

"På den tiden" - började stilla min vän - "levde i bön i ett tempel byggt på sidan av Mount Lugh, den heliga Kittah Mun-Ha, stor lama, heligheternas helighet, som guden Song Hio själv hade flätat det gyllene skägget på. Inte en minut, inte ett ögonblick, inte en tanke i hans liv var ägnad något annat än tillbedjan, kontemplation, till helig tjänst åt Tsun Kyankze, gudinnan med safirögonen - den som bestämde över själavandringen, den som tillät Kittahs att återuppstå i ett heligt djur och bestämde tiden för deras djurexistens innan de intog en helgad kropp med de stora prästernas fulla och heliga perfektionism.

Bredvid honom satt Sinh, hans kära orakel, mediterande - en helvit katt vars ögon var gula. Gula genom reflex från sin herres gyllene polisonger och från gudinnans gyllene kropp, med himmelska ögon. Sinh - katten att rådfråga, vars öron, nos, svans, och ben var mörka som jordens färg, tecken på skam och orenhet i allt som berör eller kan beröra marken.

En natt när den illasinnade månen hade tillåtit de mörkande phonerna, som kom från det hatade Siam, att komma nära den heliga platsen, inträdde den store prästen Mun-Ha stillsamt i dödsriket, oavbrutet och innerligt bönfallande det grymma ödet. Vid sin sida hade han den gudomliga katten och framför sina ögon djup förtvivlan hos alla sina förkrossade Kittahs.

Det var då som undret skedde - det enda undret med omedelbar själavandring. Med ett hopp var Sinh uppe på den gyllene tronen och satt på huvudet på sin bågmande herre. Han lutade sig mot det åldrade

huvudet, som för första gången inte längre såg på sin gudinna. Och som han satt där, stel framför den odödliga statyn, såg man det grova håret på hans vita ryggrad plötsligt bli guldgult. Och hans gyllene ögon blev blå, stora och djupa som gudinnans ögon. Och då han stilla vände huvudet mot den sydliga dörren blev hans fyra tassar, som berörde den gamla Mun-Has skalle, glänsande vita, upp till det ställe som doldes av den heliga klädedräktens silke. När hans ögon vändes från dörren i söder, lydde Kittahs denna befallande blick, full av allvar och ljus, och skyndade sig att i morgonens första bris stänga de tunga bronsdörrarna.

Templet räddades från att bli vanhelgat och plundrat - men Sinh satt fortfarande kvar på tronen, och på den sjunde dagen, utan att ha gjort en rörelse, och vänd mot gudinnan, öga mot öga, avled han mystiskt och hieratiskt, överlämnande till Tsun Kyankze, Mun-Has själ, alltför fullkomlig för denna världen.

När sedan tio dagar senare de församlade prästerna rådgjorde framför statyn för att besluta om Mun-Has efterträdare, rusade alla templets katter fram - och alla var de klädda i guld, med vita handskar, och alla hade bytt ut ögonens gula färg mot djup safirfärg. Under fullständig tystnad omringade de den yngste Kittah, så att de reinkarnerade företrädarna valde genom gudinnans vilja ...

Och när nu en helig katt dör i Lao-Tsuns tempel är det en Kittahs själ, som för evigt intar sin plats i den gyllene guden Song Hios paradiset.

Men ve den som tar livet av en av dessa underbara djur, även om det sker oavsiktligt. Han kommer att få utstå de grymmaste plågor ända fram tills den själ som han skadat är försonad".

Så lyder legenden - men den torde endast vara en legend. Birmans tillkomst har med all säkerhet en naturligare förklaring ...